

2011. JÚNIUS 26-ÁN A TEMPLOMI GYŰLEKEZETT MAGDI NÉNIRE EMLÉKEZETT.

Jézus személytelen szava: „Elvégeztetett”. Nem azt mondja, hogy „elvégeztem”, hanem azt, hogy „elvégeztetett”. Be-fejeztetett a megváltás nagy műve, az emberi nyelven kimondhatatlan elhagyatottságban – mondja Simone Weil.

S éppígy Magdi néni is, amíg velünk volt, Istentől eredő világosságot tükrözött vissza számunkra, az Isten háta mögött élőkre. Hallgattuk őt, hogy bölcsébbé váljunk, s most már a csend idézi hangját mindig, s elhagyatottságunkban az ő szava szól, az ő mosolya, összekulcsolt keze kísér. Velünk van, mert bennünk él, s imádsággal teli gondolatai többé nem eresztenek.

„Magdi néni minden reggel imádkozott a gyülekezet minden egyes tagjáért. Lehet, hogy ez az ima nem változtatott életünkön látványosan, de ő soha nem adta föl. Sohase fordított hátat ellenfeleinek sem. Imádságos lélek volt, s reá való emlékezés hívja elő Ésaia's gondolatait: Nem arról ismerszik meg Isten szolgája, hogy tömegek veszik körül. ... és aki titeket hallgat, engem hallgat, és aki titeket elutasít, engem utasít el, és aki engem elutasít, az azt utasítja el, aki elküldött engem – mondja Ésaia's. De ki tekinthető igaz küldöttnek? Ki az Isten valódi szolgája? Aki olyan utat mutat, amelyet érdemes követni. Nem biztos, hogy könnyű, de érdemes. Mert csak a dicsőség útját érdemes követni, s a tiszta istenszeretet útját járva nemcsak az öröm, hanem éppúgy a szenvedés is hálára indít. Ez az ünnepi szentmise is minden szenvedésünk, felsebzett hiányérzetünk ellenére is Magdi néni szándéka szerint is a háláról kell szóljon. Az isteni dicsőségről, a nekünk szóló üzenetről: Értékeld át a bennünk élő Isten képét, s változtasd meg életed!”

Iványi Tiborné (Magdi néni) : Isten a megoldás

Mikor leghidegebb, legzordabb az idő,
Fagyos szelek járnak, alszik a rózsatő
Akkor adta Isten a legszebb ünnepet:
Szár az őszi ág, tavasz rügszemet.

Mikor kicsi utat jár a Nap az égen,
Hosszabb lesz az éjjel, nincs fény a sötétben,
A bűnös embernek mentőkezet nyújtott:
Betlehemben Isten szép csillagot gyújtott.

Mikor fecske, gólya fészket odahagyja,
Csak a varjú károg, múlt nyarát siratja,
Isten szeretete bélelt meleg fészket:
Hontalan árvának édes menedéket.

Egyedül maradtál? Vagy hited kiszáradt?
A világ kiűzte szívedből a vágyat?
Immánuel! Velünk Isten nagy kegyelme:
Gyere, kézen fogva menjünk Betlehembe